

ботещи” (например брой научни разработки и осъществени изследователски проекти, публикувани научни трудове, т.нар. „импакт фактор”, брой публикации в чужбина и др).

Какво става с управлението на иновациите? При новите условия се очаква нововъведенията във всички области на живота от спорадични, единични и редки събития, каквито са били досега, да се превърнат в непрекъснато развиващ и разширяващ се иновационен процес. Няма съмнение, че той също се нуждае от информационно осигуряване. Но в тази област изглежда още не се осъзнава дори задачата за неговото управление. За оскъдните показатели, които сега се разработват в съответната статистическа система, да не говорим.

Така стоят нещата и с информационното осигуряване на образователната ни система. Преди всичко в нея сега липсват много от данните, нужни за контрола на обратните връзки на системата. Например как се променя качеството на обучението на учениците и студентите, как се реализират те в практиката, какво е търсенето на завършващите специалисти и тяхното кариерно развитие? Също какви са обществените нагласи, настроения и оценки на родителите, учащите и на различните социални групи за това доколко ефективна е работата на българската образователна система. За целта се провеждат понякога социологически изследвания и с това се приключва.

Какво става с програмите за „социални въздействия”? Днес все по-често съзнателно се избират и прилагат по-

литики, програми и проекти, насочени към решаването на значими социални, икономически, образователни и други проблеми. Тези програми днес заемат значително място в управлението. Те се превърнаха в отличителна черта на новото време, за тях се харчат стотици милиони левове. Например 10-годишната програма за ромското включване, програми за преквалификация на безработните, за развитие на населените места, на малкия и средния бизнес, на селското стопанство и много други. Осигурена ли е достатъчно информация на органите, които трябва да управляват и контролират тези дейности? Определено не! От програмите се очакват осезаеми резултати, а какво се случва в практиката? Съответните програми се обосновават, осигуряват се и средствата за тях. Процесът на тяхното реализиране се контролира, но само донякъде. И после? Събира ли се информация и правят ли се оценки за реалните резултати от изразходваните за целта средства? Това като че ли става главно (и често единствено) на финала с приемане на доклад за извършената работа и се приключва. Съмнително е дали някой може да намери някъде информация за ефектите от изразходените милиони левове по програмата за социализация на ромите у нас. Или за реалните резултати от изразходваните средства за преквалификация на безработните. А такава информация е безспорно нужна на управленските органи. От време на време някой се досеща за това и евентуално прави усилия да